

SPOTKANIA

JADWIGA JANKOWSKA-CIEŚLAK:

Jestem uparta

O marzeniach: Grać postacię bab z krwi i kości i to wpłątane w różne sytuacje życiowe.

O upodobaniach: Nie lubię potoczności. Mnie nie pociąga podpatrywanie normalnego życia, wolę podglądać ludzi w ich dziwactwach. W ogóle lubię wszystko oglądać w nieco krzywym zwierciadle. Lubię, żeby w obrazie było trochę sarkazmu, groteski, ironii, a i złośliwości.

O teatrze: Chciałabym być w teatrze, w którym by mi się dobrze pracowało. Dobrze i dużo. I chyba nie ma sensu teatru różniczać ani na eksperymentalny, ani na tradycyjny — teatr jest albo dobry, albo zły.

O filmie: Rzeczywiście parę razy odmówiłam zagrania w filmie, ale to wcale nie oznacza, że uważam film za podrzędniejszy gatunek sztuki. Denerwuje mnie, co prawda, na planie pewien bałagan i może czasem specyficzne traktowanie naszej pracy.

O tym, czego oczekuje od reżysera: Żeby zaczął na śmierć. Nie znoszą pracować wypożyczkowo, na luzie, muszą walczyć z rolą, muszą się przekonać do wizji reżysera. Czuję, że coś jest nie tak, kiedy reżyser zdaje się na moje propozycje, gdy ich nie odrzuca.

Jadwiga Jankowska-Cieślak otrzymała tytuł najlepszej aktorki na Festiwalu w Cannes za udział w filmie „Inne spojrzenie”

O emocjach: Nie umiem niczego traktować z dystansem, na zimno.

O rodzinie: Jest dla mnie azylem, do którego mogę uciec, w którym mogę poczuć się normalnie. Bo przecież ten zawód daje pewne skrzywienie. Jakkolwiek by się mówiło o powołaniu, aktorstwo to jednak pewien defekt. Psychiczny.

O pozytywnym przyjęciu debiutu teatralnego w „Elektrze”: Nie ja się pod tym podpisywałam. Myślę, że to był taki okres, w którym próbowano zrehabilitować Dejmka, taki czas odwilży dla niego.

O dylemacie rzemiosło czy sztuka: Kazimierz Dejmek mówił kiedyś o rzemieślnikach i nawiedzonych, ja opowiadałam się za rzemiosłem w sztuce aktorskiej, reżyserskiej i teatralnej w ogóle, bo to owocuje.

O receptach na problemy zawodu: Jestem optymistką.

O szczęściu aktorskim: Szczęście to tzw. szansa... Trzeba wiedzieć, jaką propozycję gry przyjąć, jaką zaś odrzucić. Rzadko zdarza się sukces aktorski, kiedy sztuka „padnie...”.

O eksperymencie puławskim: To był rzeczywiście eksperyment. Administracyjny.

O sobie: Należę do osób, które łatwo się nie poddają. Jestem uparta. Staram się wybierać, o ile to możliwe. Zawsze długo się zastanawiam. Jestem kłopotliwa, wiem. W pracy też. Przyznaję się.

O kobiecości: Proponowano mi na przykład rolę Julii, ale odmówiłam. Nie dlatego, że miałam wtedy 23 lata, a Julia powinna liczyć najwyżej 16—18 lat... Czy pozbawiam się rzeczywiście kobiecości? A może jestem po prostu sprytna?...

O nagrodach: Śmiesz mnie to, że laury zbiera się za nie, natomiast rzeczywista praca uwieńczona powodzeniem nie jest dostrzegana. Nagrodę za rolę w serialu „Polskie drogi” dostałam, bo otrzymali ją wszyscy grający w tym filmie, i tylko dlatego, że spełniał on pewne wymagania. Nagrodę km. Zbyszka Cybulskiego otrzymałam też nie we właściwym czasie...

A nagrodę w Cannes? Tej odpowiedzi jeszcze oczywiście być nie mogło w wywiadach (bardzo skąpych) udzielanych przez Jadwigę Jankowską-Cieślak w drugiej połowie lat siedemdziesiątych.